

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

JUBILEUMSÅRGÅNG

N:o 7 || Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. || 30 årg.
Febr. 16 || Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN. || 1913.

Förkunnelsen om lidandet.

Mark. 9: 30 - 32.

Jesus hade tagit apostlarna med sig till öde trakter i norra Galileen för att i stillhet och ro få tala med dem om djupa och allvarliga ting, som rörde honom själv och vår frälsning.

Medan de voro avsides med honom i dessa öde nejder, hade han redan en gång talat med dem om sin död och om sin uppståndelse. Men denna undervisning hade gjort dem bedrövade. Liksom alla andra judar på denna tid väntade apostlarna en Messias, som skulle krossa Roms välde och frigöra folken från det politiska oket under romarne.

Apostlarnes tankar och förhoppningar om Jesus gingo således i andra banor, än dem han ville att de skulle gå. De tänkte honom såsom en jordisk storkonung, omgiven av timlig makt, ära och glans, som de skulle få dela med honom. Och nu kommer han och talar om lidande och död, som väntade honom. Det var så mänskligt och så

naturligt, att de icke förstätt honom, när han första gången talade med dem härom. Och kanske ville de icke heller förstå honom.

Det finnes så många människor, som inte förstå Jesus. Och det är inte alls underligt, att de ej förstå honom. Jesus och kristendomen har inte mött dem på annat sätt än som läxor i någon bok, som de voro tvungna att läsa såsom barn och unga. Jesus har inte mött dem i en troende mor och far, inte i en troende lärare, inte heller i söndagsskolan eller eljes i livet. Därför kunna de annars vara lärda män och kvinnor, men de förstå ändå inte Jesus. Ha de därtill gott om penningar och en stark hälsa, så att de kunna leva ett själviskt liv, så är det inte alls underligt, att de ej vilja förstå Jesus och kristendomen utan i stället smäda båda för att göra sig själva stora.

För att förstå Jesus, när han talar allvarligt om sitt lidande och sin död, behöva vi på något sätt komma avsides med Jesus och få allvarsstunder med honom. Vi behöva lära känna huru syndiga, svaga och ofullkomliga vi äro och börja innerligt längta efter renhet, helighet, ljus och kraft. Om denna längtan blir riktigt stark hos oss, som den kan bli hos barn och unga människor, då ha vi fått allvar nog till att börja förstå Jesus. Kommer så därtill, att vi fått en varning

eller en bestraffning för ett framträdande fel eller en synd hos oss, ett sämre betyg än vi väntat oss eller att vi mist vår hälsa och blivit lagda på sjuksängen, då kunna vi ock komma avsides med Jesus i bön och begrundande. Sådana tider minnes jag från min egen barndom.

När då Jesus börjar tala om sin död, och vi se honom bära törnekronan och det tunga korset och se honom fastspikas på detta och dö till försoning för världens synder, då börja vi förstå något av Jesu ord. Vi börja förstå, att Jesus är vår egen frälsare, min egen frälsare och försonare. Jag förstår, att hans blod renar mig från alla synder, att jag varder vitare än snö. Då förstår jag, huru innerligt Jesus älskar mig, och kärlek till honom föds i min egen själ.

Men jag förstår också, att Jesus vill frälsa mig från all orättfärdighet och världslig lusta. Jag känner, att Jesus kan skänka mig kraft att leva rättfärdigt, tuktigt och gudligt i denna världen. Ja, jag förstår med salig glädje, att Jesus uppstått ur graven och lever för att göra mig rättfärdig och god och skänka mig ett hopp om evigt liv.

Det är därför en välsignelse att få vara avsides med Jesus, så att vi lära oss förstå honom och varda frälsta.

J. B. Gauffin.

Lilla Nio.

Med fyra bilder.

Berättelse av *Anna Fredén.*

Omkring tre svenska mil norr om Jang-tse-floden ligger i mellersta Kina en liten idyllisk stad vid foten av några höga berg, på vilkas höjder trona en del avgudatempel, kallade första, andra och tredje himmelen. Bergens sidor äro vackert kläd-

da med furuskog, blandad med lönn och bambuträd. Där nedanför utbreder sig en bördig slätt med byar och åkrar, vilka smeka ögat med sina skiftande färger.

Här i denna lilla landsortsstad var det, som en liten flicka för ungefär tolv år sedan skådade dagens ljus. Hon föddes

i ett hus, som tillhörde familjen Kao. Föräldrarna hade länge sört över, att de voro barnlösa, men den lillas ankomst förde dock ingen glädje med sig. Det var ju bara en flicka, icke kunde man väl då fröjdas. Från släkt och vänner och grannar kommo inga lyckönskningar, vilket skulle varit fallet, om det varit en gosse. De bara beklagade de stackars föräldrarna och påminde dem om ett gammalt ordspråk, som de alla kände till, och vilket lyder så: "Döttrar likna späd bambu, vilken växer alldeles utanför trädgårdsstaketet."

Det vill med andra ord säga, att flickorna må vara huru vackra och plikttrogna som helst, så tillhöra de dock ej sin egen familj. Efter några år skola de giftas bort och tillhöra då ett annat hem. Föräldrarna få ingen nytta av sina flickor, bara besvär och kostnad. Och är det någonting, som kineserna i allmänhet äro rädda för, så är det för onödiga utgifter.

Makarna Kaos lilla flicka fick dock i alla händelser leva, och hon fick till och med namn. Det är icke alltid man kostar på flickorna en sådan lyx, utan man nummerar dem i stället. Emellertid fick hon heta Nio, därför att hon var född den nionde dagen i månaden. Ehuru bedrövade över att deras gudar ej varit dem bevågna och skänkt dem en son, började likväl föräldrarna snart hålla av sin lilla flicka.

Lilla Nio växte och frodades såsom alla friska barn brukar göra. Under vintern kläddes hon i kläder, som voro stoppade med bomull, så att de voro tjocka som sängtäcken. Hon såg ut som ett litet klot och hade svårt att röra sig. Men hon var icke för varm ändå. Ute var det gråkallt och dimmigt, och inne sprakade ingen värmande brasa. Kineserna i dessa trakter bestå sig nämligen ej med eldstäder utan hålla sig varma huvudsakligen genom att kläda sig duktigt. Under den heta sommaren däremot, äro deras klädesplagg både få och tunna, men de lida av värmen i alla fall.

Då fru Kao var upptagen av sitt arbete, och den lilla flickan tröttnat på att sitta kringbäddad med täcken i sin vagg, satte man henne för omväxlings skull i en trätunna och gav henne några småsaker att leka med. Småningom blev hon dock mera försigkommen och började göra en och annan rond utmed stolar och bänkar. Men bäst det var, låg hon och kröp på det kalla och smutsiga jordgolvet.

Fastän lilla Nio var sina föräldrars enda barn, var hon dock ingalunda det enda barnet i familjen. Denna bestod nämligen icke endast av de tre förutnämnda personerna, utan jämväl av tre bröder till Kao, deras hustrur och barn, gamle farfar, farmor och farfars mor. På äkta österländskt vis bodde alla i samma gård och hade gemensamt hushåll. Farfar styrde på gammalt patriarkaliskt sätt i fråga om allt som rörde familjens yttre förhållanden. Inom hemmet förde de båda gamla gummorna spiran.

En dag, då lilla Nio var omkring fyra år gammal, kom hon att under ett avbrott i leken med de andra barnen lyssna till ett allvarsamt samtal mellan sin far och hans mor. Hon, den lilla, begrep icke då sammanhanget av deras tal, men den dystra stämning, som rädde inom hemmet gjorde sitt till, att hon i sitt minne bevarade farmoderns skarpt uttalade ord.

"Tror du", sade hon till sin son, "att vi ha råd att uppföda ännu en flicka åt andra? Åh, nej, du får nog att göra, då du skall skaffa utstyrsel och hemgift åt den du har. Och hon därinne, din hustru, som sitter i sängen och gråter, hon har annat att göra än att hela långa dagen kamma flickor och binda deras fötter. Hon behöver spinna bomull och väva och hjälpa till i hushållet. Tag nu du den lilla nyfödda flickungen och bind henne framstupa över ett bräde, så kvävs hon med ens. Nästa år är det bäst, att du återigen ger dig ut på pilgrimsfärd till de avlägsna templen. Kanske skall du därmed kunna blidka gudarna, så att de skänka dig en son."

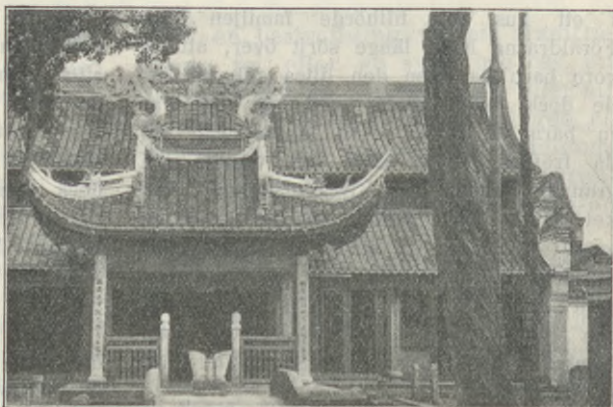
Det största nöje lilla Nio hade var att få följa med ut på fälten och samla den rena, vita bomullen. Och mor, hon spann och vävde.

En dag klippte mor ett par långa, vita remsor av ungefär samma bredd som hennes lilla flickas hand. Under det hon rullade ihop dem hårt, berättade hon, huru nödvändigt det var, att små flickor hade nättå fötter. Det vore nu hög tid att börja binda dem på Nio, om de icke skulle växa och bli så stora, att hon finge skämmas för dem i hela sitt liv. De fingo ej bli mer än tio centimeter långa, så var det bestämt av den familj hon en gång skulle komma att tillhöra såsom sonhustru.

En gumma, som var väl hemmastadd i kon-

En kinesisk avgud.

Ett kinesiskt avgudatempel.

sten att binda små flickors fötter, bodde alldeles i närheten. Och hon anmodades att komma och sköta den första omläggningen.

Först bars in en balja hett vatten. I denna fick lilla Nio sätta ner sina fötter och hålla dem där en lång stund, till dess de blivit riktigt mjuka. Så tog gumman upp foten i sin vänstra hand, och i den högra höll hon bindan. Från innersidan av foten drog hon den upp över fotbladet och ner över de fyra små tårna och under foten. Så upp igen och därefter bakom hälen och sedan åter tillbaka. Så fördes bindan vidare över, under och bakom foten, så länge det fanns något kvar av den. Man drog åt den hårt, så att hälen prässades fram under foten, till dess småningom bildades en klyfta mellan hälen och främre foten, och så fästes bindan ihop med nål och tråd. Andra foten fick därefter undergå samma behandling. Små vita strumpor, sydda av tyg, drogos på och utanpå dessa broderade, spetsiga skor.

Men ack, vilken natt som nu följde! Skorna hade tagits av, men det övriga fick sitta kvar. Den lilla flickan vred sig i smärtor och klagade högt. Gärna hade hon rivit av alltsammans, men det vågade hon ej. Om hon blott kunnat somna! Men detta gick ej heller, förrän benen kommo i en sådan ställning, att de domnade. (Forts.)

FRAMTIDSDRÖMMAR.

Framtidsdrömmar.

Med teckning.

*I funderingar han sitter
drömmande vid balustraden,
medan solen strör sitt glitter
över havet bortom staden.*

*På dess silvervågor ville
han så gärna, gärna fara!
Ack, hur längtar ej den lille
ut till allt det underbara!*

Ut, när silvervågor ljusa
leka glatt och lustigt sjunga,
ut, när bränningarna brusa
under stormmoln, mörka, tunga!

»När jag väl blir stor,» han tänker,
»skall jag klyva havets spegel,
så att skummet yr och stänker!
Det skall gå för fulla segel!

Och som Fritjof vill jag skriva
själv en lag för mina männer,
och ombord får ingen bliva,
som den minsta fruktan känner.

Ty långt ut i världen vida
vill jag mina kämpar föra,
mot allt ont vi skola strida,
allt vad styggt vi se förstöra!

Men vid undersköna stränder
ankaret vi skola kasta,
och i väna sagoländer
vi med glädje skola rasta.

Ack, om fort jag kunde växa!
Om jag lång som pappa vore,
om jag sluppe från min läxa,
re'n i dag dit ut jag fore!»

Så i framtidsdrömmar sitter
lillen här vid balustraden,
medan solen strör sitt glitter
över havet bortom staden!

ELLA.

Glas-skärvan.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

De flesta husen på gatan voro röksvärdade hyreskaserner, där rappingen fallit bort, så att bara tegelstenarna syntes. En obebyggd tomt, som var avstängd genom ett högt plank, släppte visserligen fram något ljus och luft, men de få blommor, som solen lockat fram, hade man kvävt med utkastat skräp, så att den fria platsen icke erbjöd någon vidare vacker anblick. Askhögar, buckliga bleckflaskor, rostiga konservburkar och trasor voro icke ägnade att fägna ögat.

Trots all denna smuts hade en liten rödbrösta förirrat sig hit. Fågeln hade satt sig på planket och såg med sina klara ögon förtroendefullt på barnen, som lekte på gatan. Den bar liksom ett budskap om vår och fägring även hit bort.

Då kom en pojke på gatan och fick öga både på fågeln och på skärvorna. Han tog hastigt flaskhalsen och kastade den på den lille muntre sångaren. Men glasbiten slog emot planket, och fågeln flög förskräckt bort från en plats, där man kastade skräp på det som var vackert.

Nu låg bredvid flaskans botten en annan ännu större skärva. Men även denna förblev icke länge på samma plats. En liten hund, som hade förlorat sin herre, sprang hit och dit bland barnen, till dess en av de vildaste pojkarne tog den andra glasbiten och kastade den på den lille orolige hunden. Glas-skärvan träffade hundens fot och for sedan bort till ett hörn, där den icke mer kunde göra någon skada. Men hunden sprang gnällande och haltande bort från en plats, där man så illa lönade tillit och förtroende.

Nu låg blott den största skärvan kvar, men det var den farligaste. Hennes spetsiga taggar stodo lodrätt upp i luften, redo att såra var och en, som närmade sig henne.

Men de stora pojkarne hade nu funnit ett annat mål för sin förstörelselusta, ty glas-skärvorna hade ej längre nyhetens behag. De klättrade över planket och ställde upp en gammal vattenkanna, som de övade sig att kasta till måls på. Deras små syskon, som icke kunde klättra över

planket, roade sig i stället så mycket bättre på gatan. Under skrik och skratt sprungo de och lekte "tag fatt", en lek, som roade dem ofantligt, isynnerhet som flera av dem voro barfota och därför sprungo så lätt mitt i smutsen på gatan.

"Sånt pack!" mumlade en gammal, vresig herre, som gick förbi dem. Deras skrik och skrån plågade honom. Han såg också den glittrande skärvan ligga där, och för att ej få sina skor sönderskurna gjorde han försiktigt en stor krok omkring den.

En ung flicka, som ville förkorta vägen, gick också över gatan. Men hon kallade icke den larmande skaran för "pack". Hon hade upptäckt bland de andra ett lockigt huvud och ett litet smutsigt ansikte, vars strålande skönhet icke ens fördunklades av smutsen, som betäckte det.

"Tänk, så vacker den där lille mannen skulle vara, om han hade någon som vårdade honom!" tänkte flickan och gick vidare. Hon gick just förbi glas-skärvan, då en hel skara människor kommo gående från motsatt håll. Hon såg de skarpa taggarna, vilkas ondskefulla glitter liknade ögonen på en orm, och som en blix för genom hennes huvud den tanken: "Tänk, om ett av de många små barnen skulle falla omkull på denna glasbit — vad de skulle kunna göra sig illa!"

Tanken kom över henne med en häftig förskräckelse. Men nu hade hon ju gått förbi skärvan.

"Skall jag gå tillbaka?" —

Nej. Hon såg på folket och blygdes för att vända om. Nu hade hon låtit ögonblicket gå sig ur händerna, och under starka självförebärrelser gick hon vidare. Hennes hjärta hade nyss jublat av glädje och tacksamhet, ty hon hade fått ett brev från sin far, som meddelat henne den glada nyheten, att han samma kväll skulle komma hem tillsammans med hennes mor, som lyckligt genomgått en svår operation. Men nu hade jublet tystnat med ens — tystnat för glas-skärvas skull, som ännu låg kvar mitt på gatan, där alla de fattiga barnen lekte.

Nu hade hon kommit fram till parken, där de förmögnares barn lekte, skyddade för varje fara och under uppsikt av sina mödrar eller sköterskor. Hon hade tänkt sätta sig här och ännu en gång läsa det glada brevet — här, där vårblommorna började spira och fågelsång tonade genom luften. Och nu hade hon icke längre öra för fåglarnas sång; nu såg hon icke blommorna, bara för det att glasbiten låg kvar på gatan och hon hade gått förbi utan att få den ur vägen. Hon stannade på bron, som gick över en kanal, andades djupt och gick sedan med raska steg tillbaka samma väg hon hade kommit. Det föreföll henne, som hade hon en orätt att gottgöra, och såsom hade för hennes öron ljudit gråt och skrik från barn.

Men även denna gång gick hon tre gånger förbi glas-skärvan, och varje gång blygdes hon att taga upp den, emedan andra människor kanske skulle se henne och skratta åt henne. Om man nödgas böja sig ned och taga upp någonting ur smutsen, överlägger man länge och undviker främmande människors blickar.

Men fjärde gången lyckades det. Hastigt och förstulet tog flickan upp skärvan ur smutsen och gick vidare. Ty just nu kom någon vid gathörnet, och han hade icke hunnit förbi, förrän andra kommo.

Liksom hon förut hade blygts för att taga upp skärvan, så blygdes hon nu för att kasta bort den och därigenom draga folks uppmärksamhet till sig. — Hon höll glasbiten så, att de mötande icke skulle se den, och hon begrep inte, huru hon skulle bli av med den. Så kom hon då tillbaka till parken och stod åter på bron. Ja, hit ned i kanalen skulle hon kasta den.

Men just då kom en väninna fram till henne och hälsade på henne. Denna upptäckte genast glas-skärvan, ehuru hon försökte gömma den, så att icke en herre, som gick förbi, skulle se den.

"Vad har du där för en smutsig glasbit?" frågade hennes väninna förvånad.

"Den låg på en gata, där många barn sprungo barfota och lekte, och jag var rädd, att de skulle göra sig illa på den."

Väninnan skrattade muntert. "Och du tänkte?" —

"Jag tänkte, att jag ville rödja bort den ur de fattiga barnens väg. Vem vet, om icke därigenom mycket lidande kunde besparas dem. Kanske finns det en annan gång någon, som vill taga bort en skärva från min levnadsväg för att bespara mig lidande."

De båda flickorna stodo på bron och samtalade. Nu syntes inga promenerande i närheten, och så föll då den smutsiga skärvan plaskande ner i vattnet, som stänkte högt upp och bildade många ringar, vilka glänste som guld i solen.

Väninnan hade med ens blivit allvarsam.

"Se där", sade hon och pekade på den unga flickans bild, som speglade sig i vattnet, omstrålad av de gyllne ringarna, "där har du en helgongloria omkring ditt huvud."

(Slut.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 17—23 Febr. 1913.

- M. 17. Mark. 9: 38—42. Med eller mot.
 T. 18. v. 38. Johannes bekännelse rörande den okände lärjungen.
 O. 19. v. 39. Jesu undervisning.
 T. 20. v. 40. Med eller mot.
 F. 21. v. 41. Lön för vad vi gjort i Jesu namn.
 L. 22. v. 42. Straff för förförarne.
 S. 23. Apg. 10: 43. Frälsning i Jesu namn.

Söndagsskoltext för den 23 februari. 3 söndagen i fastan.

Med eller emot.

Mark. 9: 38—42.

Minnesvers: Jos. 24: 15 c. Jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren.

BARNAVÄNNEN

Trettionde årgången, jubileumsårgång,

anmäles härmed till prenumeration för 1913.

År 1912 med allt mörker och ljus, som det burit till oss, ligger nu bakom oss, och ett nytt år slår upp sina portar för oss, och vi vilja med psalmisten bedja, under det vi gå in genom de portarna: "Mätta oss med din nåd, när morgonen gryr, så vilja vi jubla och vara glada i alla våra livsdagar". Uppfyllda och mättade av Guds nåd, kunna vi under jubel tåga framåt mot kommande dagar. Mätte Guds nåd i rikt mått förspörjas även i denna barnens tidning under jubileumsåret 1913.

Tidningens redaktion och ledning blir densamma som under alla de gångna åren. Åt tidningens innehåll och utstyrelse ägna vi allt fort den största omsorg, så att Barnavännen allt fort behåller sin plats i allra främsta ledet bland Skandinavien's barntidningar. Vi vilja att sol och friska vindar skola förnimmas bland barnen i våra hem och våra söndagsskolor. Endast det bästa är gott nog för barnen.

Tidningens innehåll blir så omvärlande som dess utrymme medger. Guds ords levande utsäde vilja vi söka utså i barnasjätarna. Berättelser ur livet och barnavärlden, skildringar ur naturen och från missionsfälten, geografiska uppsatser och biografier, prisuppgifter m. m. skall göra innehållet omvärlande, tilltalande och fostrande.

Barnavännen utkommer med ett nummer till varje söndag, rikt och fint illustrerad och tryckt å gott papper.

Tidningens pris är 1 kr. 25 öre å postanstallerna. Vid rekvisition direkt hos Sv. Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm, av minst tio exemplar kostar den endast 80 öre exemplaret.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1913 samt ett 16-sidigt vårnummer för söndagsskolans värfäster. Textboken fås extra för 5 öre exemplaret. För lärare och lärarinnor finnes den omtlyckta klass- och textboken interfolierad och bunden till 25 öre.

Vi bedja våra vänner i församlingarna och söndagsskolorna att söka hjälpa oss att få Barnavännen, Svenska Missionsförbundets barntidning, till Sv. Missionsförbundets söndagsskolbarn. Rekvirera skyndsammast hos Förbundets expedition, Stockholm.

Uppsata i februari 1913.

J. B. GAUFFIN.